

Marián Šuráb

Láska k Bohu a láska k blížnemu

Človek má rôzne výsady. Je schopný rozmyšľať. Slobodne sa rozhodovať. Podmaňovať si prírodu. Pretvárať svet. Korunou týchto privilégií je schopnosť milovať.

Ježiš to nazýva najväčším prikázaním, ktoré má dve zložky: láska k Bohu a láska k blížnemu.

V rozhovore Ježiša s učiteľom Zákona používa Kristus termín „prikázanie“, lebo lepšie vystihoval vtedajšiu náboženskú terminológiu. A však z celého zjavenia a učenia Ježišovho môžeme povedať, že schopnosť milovať Boha a blížneho nie je len príkazom, ale aj výsadou, darom, ktorý dal Boh do ľudského srdca. Dokonca môžeme povedať, že práve schopnosť milovať je znakom našej podobnosti s Bohom. Veď tak to Boh povedal: „Učíme človeka na náš obraz, nám podobný“ (Gn 1,26). A tá podobnosť Bohu spočíva v schopnosti milovať.

Takto Bohom stvorený človek je ako magnet. Jeho poslaním je vyžarovať energiu lásky. A najdokonalejšie pole lásky vytvorí vtedy, keď všetky svoje sily ducha a tela, mysle i srdca zameria celkom na Boha. Vtedy výsada milovať, táto schopnosť, je najoptimálnejšie využitá a láska môže dosiahnuť najväčšej dokonalosti.

Človek takto zameraný na Boha je potom schopný energiu lásky preniesť aj na druhého človeka. Vzniká tak harmónia medzi láskou k Bohu a láskou k blížnemu. Láska sa zjednocuje v jedno silné pole, jednej veľkej lásky.

Preto Ježišov príkaz lásky k Bohu a k blížnemu treba chápať v zmysle veľkého daru, ktorým je človek Bohom obdarovaný. Ak by človek nemohol milovať, nebol by človekom. Človek je stvorený z lásky a pre lásku. Narodil sa preto, aby miloval, žije preto, aby miloval a zomrie tiež preto, aby miloval.

Táto radostná správa o výsade človeka sa však žiaľ, v praktickom živote, neradostne prejavuje. Niektorí ľudia sa rozhodli zničiť v sebe schopnosť milovať a vytvorili okolo seba pole nenávisť. Šíria energiu zla. Zvlášť je to bolestné, ak o seba tvrdia, ako veľmi milujú Boha. Tu sa stretávame s termínom

„falošnej alebo nepravdej“ nábožnosti.

Takýchto veriacich môžeme rozdeliť do niekoľkých kategórií.

Do prvej kategórie patria ľudia, o ktorých je verejne známe, že sú pobožní a zároveň zlí. Každý, kto sa s takýmto človekom stretne, hneď pocíti, že šíri energiu zla. Robí to zámerne, úmyselne a s plným vedomím. Každý večer sú títo ľudia šťastní, keď si môžu povedať, že niekomu v priebehu dňa ublížili. A nešťastní sú v ten večer, keď sa im to cez deň nepodarilo.

Druhou kategóriou sú ľudia mentálne postihnutí. Oni sú rozumovo na takej úrovni, že sa od nich nedávajú očakávať skutky lásky. Nenesú plnú zodpovednosť za svoj prejav. Niekedy je to celý život, inokedy len v určitom úseku života.

Do tretej kategórie patria ľudia rafinovaní. Sú to tí, ktorí na prvý pohľad nerobia nič zlé. Nikdy škaredo nerozprávajú. Nikdy sa navonok nehnevajú. Avšak pod rúškom zbožných rečí dokážu zasievať do druhého človeka zlo. Jemne a takticky ho vedú, aby konal zlo. Povedia, že Pán Ježiš trpel a že aj my musíme trpieť, ale zároveň dodajú, že človek má právo sa súdiť. Povedia, že sa treba len modliť, ale pridajú, že nie je zlé napísať dajaký list na nejakú inštitúciu. Vedia tak sväto popichať a povzbudiť ku konaniu zla. Toto je najrozšírenejšia skupina kresťanov, ktorá je nebezpečná v tom, že je ťažko odhaliteľná.

Nehľadajme v tejto chvíli, do ktorej kategórie patrí sused v našej lavici, ale rozmyšľajme, či do niektorej kategórie aj my nepatríme. Ak nám Boh dal milosť, že sme teraz tu v kostole, prosme ho aj o milosť, aby sme pravdivo spoznali, čo sme za ľudia, čo sme za kresťania. Rozmyšľajme akú energiu šírimo do nášho prostredia, či je to energia lásky, alebo energia zloby. Poprosme Boha, aby nám odpustil, že ešte nie sme človekom na obraz Boha. Pokiaľ žijeme, Boh nám môže dať silu, aby sme sa stali jeho obrazmi. Od nás chce len úprimnosť a plač nad sebou.

Človek využil veľa výsad, ktoré mu Boh dal. Žiaľ málo využil výsadu milovať a budovať „civilizáciu lásky“.

*Počúvaj, ľud môj,
nech svedčím proti tebe!
Prečo si ma len neposlúchol,
Izrael?*

*Nebudeš mať viac iného Boha,
cudzím bohom sa neklaňaj!
Som Hospodin, Tvoj Boh,
čo z Egypta ťa vyviedol.
Otvor si ústa naširoko
a ja ich naplním!*

*Lež môj ľud neposlúchol
toto volanie
a Izrael mi nebol povolný.
Tak som ich vydal
srdcu vlastnému
a podľa vlastnej mysle
aby chodili.
Kiež by ma ľud môj poslúchol,
kiež mojou cestou
Izrael by chodil!
Pokoril by som rýchlo
jeho nepriateľov
a ruku zdvihol proti odporcom.
A lichotili by mu tí,
čo nenávidia Pána,
a jeho čas by trval naveky.
Najlepšou pšenickou
by som ho choval
a medom zo skaly ho nasýtil.*

*Boh stojí v zhromaždení bohov,
uprostred bohov vynáša súd:
Dokedy chcete zvrátení chodiť
a ničomníkom nadŕžať?
Prislúžte právo bedárovi
a spravodlivosť dajte slabému!
Vyslobodzujte úbožiaka,
z rúk ničomníkov vytrhajte ho!
Tí nevedia nič, nechápu,
v temnotách chodia
a kývajú sa zeme základy.*

O daroch nezištnosti a radosti

Malý chlapec sa prechádzal po obchode a zvedavo si obzeral tovar. „Teta, načo sú tie pekné plechovice?“ spýtal sa predavačky. Jeho pohľad smeroval k hliníkovým nádobám s vrchnákmi, na ktorých boli namaľované farebné obrázky. „Do toho si ľudia dávajú rozličné veci,“ odpovedala predavačka. „Napríklad dobošky, cukríky alebo napolitánky.“ „Uhm, to som si myslel,“ odpovedal chlapec a pokračoval v skúmaní nádob. „A načo by si to chcel?“ spýtala sa predavačka. „Potrebujem nejaký darček pre mamu,“ zašmurkal chlapec. „Len si vyber,“ usmiala sa predavačka. Chlapča postupovalo popri regáli a otváralo jednu pomalovanú plechovicu za druhou. „No čo, nepáči sa ti žiadna?“ prihovorila sa mu predavačka po chvíli. „Ale áno, všetky sú pekné,“ zamrmal chlapec. „Sú príliš drahé?“ zaujímala sa predavačka. „Nie,“ odpovedal. „Ale nemáte takú, ktorá by pri otváraní nevydávala nijaký zvuk?“

Postranné úmysly bývajú časté. Usmejeme sa, keď vidíme, ako dieťa pri vyberaní darčeka pre mamu pamätá aj na seba, na starý zvyk kradnúť sladkosti. Vypočítavosť však nie je cudzia ani nám, dospelým. Nechtiac som si vypočul rozhovor dvoch manželov, ktorí sa chystali na oslavu: „Kúp len tú lacnejšiu kávu, veď ani oni nám lepšiu nedoniesli. Tú lepšiu treba na inú príležitosť, keď budeme niečo potrebovať.“ Mnohé vzťahy majú ďaleko od nezištnosti. A predsa, ak máme niekoho skutočne radi, nedávame mu darčeky, lebo niečo čakáme. Chceme ho obdarovať, pretože sa z jeho radosti vieme tešiť viac ako zo svojej vlastnej. Snaha obdarovať druhého bez vedľajších úmyslov, ale aj radosť z daru, ktorý sme dostali od milovanej osoby, patria k znakom lásky. Vec, ktorá sa druhým môže zdať obyčajná, znamená pre nás mnoho, ak nám ju daroval niekto, koho milujeme. Premýšľal som nad tým pri čítaní evanjelia o hlavných prikázaniach: „Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom... a svojho bližného ako seba samého.“

Ako milovať Boha? V snahe nájsť odpoveď na túto otázku sa pokúšam uviesť si, že on ma má rád prvý, a učím sa z toho tešiť. Všetko, čo mám, je z jeho štedrosti. On sám sa mi však dáva v Eucharistii. A tak sa učím mať radosť z tohto najväčšieho daru. Pri premenení sa usmejem, uvedomím si, že nič úžasnejšie ako ten kúsok chleba nemám a ani mať nemôžem. Pozriem sa na hostiu a v duchu poviem: „Pane, ďakujem. Chcem byť tvoj tak, ako sa ty dávaš mne.“ Boh mi ponúka seba samého, ja si ho však neraz všimam len vtedy, keď niečo potrebujem. Nevieť ho mať rád pre neho samého. Úprimná, tichá radosť z daru Eucharistie môže byť prvým krokom k darovaniu sa Bohu celým srdcom, nezištné a bez výhrad.

Martin Kramara

Odpustky: Veriaci, ktorý v deň Spomienky na všetkých zosnulých nábožne navštívi kostol alebo kaplnku a pomodlí sa Modlitbu Pána a urobí vyznanie viery (Verím v Boha), môže získať úplné odpustky, ktoré sa môžu privlastniť iba duším v očistci. Okrem tohto odpustkového úkonu sa žiada splniť tri podmienky: sv. spoveď (krátko predtým alebo potom), sv. prijímanie (najlepšie v ten istý deň) a modlitba na úmysel Sv. Otca (stačí Otčenáš, Zdravas a Sláva). A ďalej, treba vylúčiť akúkoľvek pripútanosť k hriechu aj k všednému. Tieto odpustky možno získať od poludnia predchádzajúceho dňa až do polnoci určeného dňa. Veriaci, ktorý nábožne navštívi cintorín a aspoň myslou sa pomodlí za zosnulých, môže získať odpustky, ktoré sa môžu privlastniť iba duším v očistci, raz denne od 1. novembra do 8. novembra, treba splniť aj ďalšie podmienky. Jedna. sv. spoveď však stačí na všetky odpustky.

Zbierka na misie: Vyzbierali sme 700 €. Nech Vás Pán Boh odmení za Vašu štedrosť

Mesačník slovenských katolíkov

Posol 2015

Žiadame odberateľov „Posla“ aby predplatné na rok 2015 zaplatili u p. Jozefa Lopoša alebo p. Štefana Uhlára v sakristii podľa možnosti čo najskôr!

Predplatné je 7,50 €

Sväté omše v 30. týždni cezročného obdobia - (A)

27.X. pondelok

08:00 Za dobrodincov kostola

28.X. utorok

17:00 Na úmysel

29.X. streda Spovedanie 16:15 - 17:00

17:00 Na úmysel

30.X. štvrtok Spovedanie 16:00 - 17:00

17:00 Na úmysel o arcibiskupa

31.X. piatok Spovedanie 16:00 - 17:00 Sv.omša z nasledujúcej Slávnosti

17:00 Za Ľ. Rudolfa Jurčoviča a rodičov

Upratovanie kostola č.d. 126 - 150

1.XI. sobota Všetkých Svätých – Slávnosť - prikázaný sviatok

08:00 Za zosnulých, ktorí sa starali o kostol

Lektori: Blahová M., Jurčovičová M.

10:00 Za farníkov

Lektori: Hajičková M., Fajkusová P

15:00 Dušičková pobožnosť na cintoríne

2.XI. 31. nedeľa – Spomienka na všetkých verných zosnulých

08:00 Za Ľ. Stanislava a Ludmilu Novosedlíkových

Lektori: Vráblová M., Macáková E.

10:00 Za farníkov

Lektori: Polakovičová J., Polakovič P.

14:00 Posvätný ruženec, litánie, výmena ružencových tajomstiev

Liturgický kalendár

27.X. pondelok Sv. Lucián a Marciál, mučeníci

28.X. utorok Sv. Šimon a Júda, apoštoli - sviatok

29.X. streda Sv. Felicián, mučeník

30.X. štvrtok Sv. Marcel, vojak

31.X. piatok Sv. Wolfgang, biskup

1.XI. sobota Všetkých Svätých – prikázaný sviatok - Slávnosť

Láska dospelého dieťaťa k rodičom

Láska dospelého dieťaťa k rodičom závisí od toho, ako bolo nimi vychované. Keď sa stane samostatným, zrelým a zakladá si vlastnú rodinu, preukazuje svojim rodičom takú istú lásku, akú zakúsilo od nich. Je to naozaj tak?

Je to, samozrejme, správna úvaha, hoci z nej nemožnorobiť dogmu. Veď bývajú aj také situácie, v ktorých dospelé deti zaobchádzajú so svojimi rodičmi láskavo a zodpovedne napriek tomu, že rodičia s nimi zaobchádzali všelijako. Na druhej strane sa stáva, že najlepšie a najobetavejšie vychované deti v dospelom veku, egoisticky zaujaté svojou kariérou a vlastnou rodinou, sa stávajú ľahostajnými voči svojim starnúcim rodičom. Vzťah dospelých detí k rodičom je neraz veľmi zložitý.

Jednako je v tom veľa pravdy, že deti „odplácajú“ svojim rodičom takým spôsobom, ako sa s nimi zaobchádzalo. Hovoríme neraz veľmi obviňujúcim tónom o „nevďačných deťoch“, ktoré dajú svojich rodičov do starobinca. Ak na starobu deti dajú otca či matku do starobinca, tak - v záujme pravdy - sa treba opýtať: Akým spôsobom títo rodičia zaobchádzali so svojimi deťmi, ako ich vychovávali? Aký im dali príklad nezištnej lásky k blížnemu? Všimali si chudobných, núdznych, osamotených ľudí okolo seba? Akým spôsobom zaobchádzali so svojimi rodičmi - starými rodičmi svojich detí? Rodinný egoizmus, v ktorom vyrastajú deti, sa často neskôr obracia proti samotným rodičom.

Keď sú však rodičia v pokročilom veku a nemôžu už veľa urobiť pre svoje deti, vtedy je neskoro, aby sme si robili takéto spytovanie svedomia. O príčinách nevďačnosti dospelých detí voči rodičom treba však hovoriť s plnou otvorenosťou a úprimnosťou mladým rodičom, ktorí svoje deti ešte len začínajú vychovávať.

Ján Pavol II. v *Liste rodinám* kladie otázku:

„Zaväzuje (štvrté prikázanie) ctiť iba rodičov? V doslovnom zmysle áno. Nepriamo však môžeme hovoriť aj o ‚úcte‘ k deťom zo strany rodičov.“ Láska, úcta dieťaťa voči rodičom vyplýva z predchádzajúcej lásky rodičov voči dieťaťu. Lásku nemožno vyžadovať, domáhať sa jej. Nemožno ju vynucovať. Možno sa voči nej jedine otvárať vlastným postojom žičlivosti a dôvery. Ani od vlastných detí nemožno žiadať lásku a dôveru. Žiadať možno jedine podrobenosť, poslušnosť, nevolníctvo. Takéto vyžadovanie sa však obracia proti samotným rodičom.

Keď sa v rámci duchovného vedenia rozprávam s mladými ľuďmi, často hovoria o hlbokých zraneniach vo vzťahu s rodičmi. Niekedy im dám otázku: „Chcel by si vychovávať svoje deti tak, ako otec vychoval teba, ako matka vychovala teba?“ Veľmi zriedkavo sa stáva, aby niekto spontánne povedal:

„Áno, chcel by som.“ Ak mladý človek hovorí, že by nechcel vychovávať svoje deti tak, ako bol sám vychovaný, rodičia nemôžu očakávať spontánnu vďačnosť, láskavosť a nežnosť z jeho strany. Stáva sa, že pomoc poskytovaná veľmi starým rodičom od detí vyplýva viac z povinnosti, než z bola spontánnym vyjadrením vďaky a lásky.

Deti sa cítia ukrivdené nielen vtedy, keď sa s nimi zle zaobchádza, keď sú bité, ale aj keď sú ponechané samy na seba vo svojich detských starostiach, problémoch a emocionálnych utrpeniach. Rodičia krivdia svojim deťom, keď sa nimi málo zaoberajú, keď kvôli rôznym nedorozumeniam vytvárajú v rodine atmosféru stáleho

napätia a stresu, keď pozbavujú deti nespravodlivým spôsobom práv, ktoré im patria, obmedzujú príliš ich slobodu, alebo naopak, dajú im takú slobodu, s ktorou nedokážu samy naložiť.

Chýbanie hlbokých emocionálnych pút s deťmi v období ich detstva a dospievania spôsobuje, že v dospelom veku sú neraz ľahostajné a necitlivé voči potrebám, starostiam či dokonca utrpeniu rodičov. Ak si však v období detstva a dozrievania rodičia vybudovali silné citové puto so svojimi deťmi, ťažko si predstaviť, že by sa o niekoľko rokov neskôr toto puto mohlo zmeniť na ľahostajnosť. Puto lásky, najmä s takými dôležitými osobami, ako sú rodičia, je obvyčajne trvalou skúsenosťou.

Deti ľahko upadajú aj do osobitného citového chladu voči rodičom, keď sú milované majetníckou láskou, ktorá všetko kontroluje a odmieta im patriacu slobodu. Najmä v období dospievania, keď sa pokúšajú oslobodiť z tohto „emocionálneho tlaku“, deti sa izolujú od svojich rodičov a hľadajú alternatívu u vrstovníkov. Kontakt s rodičmi je vtedy pre ne iba nepríjemnou povinnosťou. Aby sa dospievajúce deti mohli s radosťou vracieť do svojich domovov, je vecou priam nutnou, aby vládla v nich nielen zhoda medzi rodičmi, ale aj atmosféra slobody prispôbená veku detí a ich potrebám. Deti majú právo na vlastný život. Nie sú nikdy časťou života rodičov.

Cti svojho otca a svoju matku, ako ti prikázal Pán, tvoj Boh, aby dni tvojho života dlho trvali a aby sa ti darilo na zemi... (Dt 5,16) Je to prisľúbenie, ktoré je aj z psychologického hľadiska veľmi hlboko opodstatnené. Človek „dlho žije a dobre sa mu vodí“, keď žije v atmosfére plnej svornosti, lásky, žičlivosti a dôvery. Svornosť a lásku v rodine vytvárajú však v prvom rade nie deti, ale rodičia. Deti však pokračujú v tom, čo sa naučili od svojich rodičov. Bežné pozorovanie života ukazuje, že človek, ktorý žije v neustálom sváre so svojim okolím, v stálom strese a napätí, cíti sa veľmi zle a „zle sa mu darí“. Štvrté prikázanie vyjadruje teda hlbokú pravdu o našom rodinnom živote.

Józef Augustín. SJ „O láske . manželstve a rodine“

**Tieto rady čítaj pomaly.
Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom.**

Oblasť tvojej svätosti

- 393 Človek, hoci aj ušľachtilý, ktorý je ochotný robiť ústupky, odsúdil by Ježiša znova na smrť.
- 394 Ústupčivosť je neklamným znakom toho, že človek nežije v pravde. - Keď sa ustupuje vo veciach ideálu, cti alebo viery, potom nemáme ani ideál, ani česť, ani vieru.
- 395 Istý Boží muž, skúsený v boji, argumentoval takto: „Že neustúpim? Samozrejme, že nie! Pretože som presvedčený o pravdivosti svojho ideálu. Vy, naopak, ustupujete veľmi ľahko: zdá sa vám, že dva a dva sú tri a pol? - Nie? Ani z priateľstva neustúpíte v takej malichej záležitosti?
- Pretože po prvý raz ste sa presvedčili, že máte pravdu... a prešli ste na moju stranu!
- 396 Svätá neústupnosť nie je bezohľadnosťou.
- 397 Buď neústupný v náuke a v správaní, ale zato poddajný v spôsoboch. Buď ako ťažký kyjak uložený v čalúnenom puzdre. Buď neústupný, ale nie zaťatý.

Josemaria Escrivá „Cesta“

Príbeh na uzdravenie duše

Olivovník

Všetci si pamätajú chvíle plné bolesti a zármutku, skazy a nebezpečenstva počas troch dní neutíchajúceho a nezastaviteľného dažďa na pobreží lónskeho mora.

Postihnuté boli mnohé krajiny. Najznámejšou sa stala nečakaná skaza kempu Le Giare na svitaní s tromi obeťami.

Zo starobylého hradu Roccella, ktorý sa týči nad obývanou krajinou, sa tej strašnej noci odtrhol veľký balvan. Určite by bol dopadol na skupinu domov, ktoré stáli pod hradom. Do cesty sa mu však postavil mohutný, pevne zakorenený olivovník. Odklonil jeho dráhu k neobývanému a schátranému domčeku. Po dopade skaliska sa dom rozpadol. Olivovník vydržal a ochránil tak dom, ktorý stál bezprostredne pod ním, kde bývala jedna rodina.

Predstavte si, ako sa ráno tí ľudia vydali, keď si uvedomili, čo sa mohlo stať. Všetci pochopili, že boli zachránení doslova zázrakom. Olivovník bol síce oškretý a doráňaný, ale zostal pevný, vydržal a zachránil životy ľudí. V tej chvíli si spomenuli, že keď pred dvoma rokmi vypukol na úpätí hradu požiar, všimli si to ako prví a chránili olivovník pred plameňmi.

Plní údivu a vďačnosti si hovorili: „Pred dvoma rokmi sme my zachránili tento olivovník pred požiarom. Teraz olivovník zachránil život nám!“

Medzi nami a tvorstvom je živý vzťah. Jeden pre druhého sme vo vzájomnej ustavičnej súčinnosti.

Ak my budeme chrániť tvorstvo, tvorstvo bude chrániť nás!

Bruno Ferrero „Hviezdy vidno v noci“

stráž. Aké opatrenia ľudia nevymyslia, aby sa zabezpečili proti Božej vôli!

Stráž mala zabrániť vlámaniu. Pečať mala prekaziť podvod. I stráž, i pečať obstarali sami nepriatelia. Sami takto podpísali svedectvo smrti a zmŕtvychvstania.

Táto situácia je plná paradoxov. Nepriatelia čakali na vzkriesenie - priatelia naň nečakali. Veriaci boli skeptickí - neveriaci nemali istotu. Neveriaci nechceli dôkaz, robili všetko proti nemu, a potom ho popierali. Veriaci sa dali presvedčiť až dôkazmi. Veriacim utkvelo v pamäti len to, čo sa týkalo smrti. Zmŕtvychvstanie sa im zdalo nemožné. Neveriaci si z Ježišových slov zapamätali práve predpoveď vzkriesenia a videli v nej hrozbu. Nepriateľ je pozorný, nič mu neunikne. Nevera počúva často bystrejšie ako viera. Nás to zahanbuje. Ale Boh uskutočňuje pevne svoje zábery a plány.

Ženy pri Pánovom hrobe

Na česť ženy treba povedať: žena stála najbližšie pod krížom a žena bola prvá pri hrobe vo veľkonočné ráno.

„Keď sa pominula sobota, Mária Magdaléna a Mária Jakubova i Salome nakúpili voňavé oleje a išli ho pomazať....prvý deň týždňa, skoro ráno, po východe slnka, prišli k hrobu...“ (Mk 16, 1-2)

Ženy majú k mŕtvemu iný vzťah než muži. Mŕtve telo milovanej osoby je pre ženy ešte stále milovanou osobou. Pohladia ju, s veľkou starostlivosťou ju pripravujú na pohreb, obložia kvetmi. Hľadajú na ňu s láskou a chcú si ju uchovať čo najdlhšie v pamäti, kým ju zveria zemi. Potom s láskou a verne navštevujú hrob.

Muži sa správajú inak. Obetujú za priateľa aj život. Ak je ranený, urobia pre neho všetko. No keď zomrie, vzdajú mu poslednú poctu a tým sa všetko končí. Pochovali kamaráta na bojisku a život ide ďalej.

Po Ježišovej smrti muži pomôžu pochovať jeho telo. Jozef z Arimatey, Nikodém i apoštoli zariadia všetko potrebné. Vyžadujú si od Piláta Ježišovo telo a snímajú ho z kríža. Odvalia kameň od nového hrobu, pochovávajú doň Ježiša a znovu privalia ťažký kameň. Potom odchádzajú. Život ide ďalej. Každý sa vráti k svojej práci - k štúdiu, remeslu, rybolovu, pluhu. Tak odchádzajú i učenici do Emazu.

Ženy vedia, že Ježiš je mŕtvy. Boli pri snímaní z kríža i pri pochovaní. Ale ich láska je silnejšia ako smrť. Trvá ďalej. Stvrdla na diamant. Urobila všetko preto, aby zohnali voňavé masti a splnili povinnosť lásky voči mŕtvemu. Potom sa vyberú k hrobu.

Všetci štyria evanjelisti opisujú, ako ženy našli prázdny hrob. Zhodne tvrdia, že tieto tajomné udalosti boli na prvom mieste zjavené ženám, ktoré viac dávajú na cit než na opatrnosť a sú azda už od prírody schopnejšie pochopiť aj také skutočnosti, ktoré chladný rozum nevie presne rozobrať, ale ženské tušenie ich vníma s obdivuhodnou istotou. Dôvera a intuícia boli ženám po ukrižovaní dobrými vodcami.

No ani ženy nepochopili zážitok vzkriesenia po prvom stretnutí s tajomstvom. Aj ony prešli procesom neistoty a tápania, údivu a zmätenia. „Kto nám odvalí kameň?“ robili si starosti. Ale tajomstvo, ktoré ich priťahovalo, a láska, ktorá ich poháňala, nedovolili im už cúvnuť. Ich láska bola príliš veľká. Veľká bola aj ich vernosť a obetavosť. Vzkriesený Pán ich za to odmenil.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku

Rok nad evanjeliom

Pečať a stráž

„... na druhý deň... zhromaždili sa veľkňazi a farizeji k Pilátovi a hovorili: „Pane... Rozkáž... strážiť hrob až do tretieho dňa, aby azda neprišli jeho učenci a neukradli ho...“ (Mt 27, 62-64).

Pilát nemal chuť počúvať delegáciu Židov. Ved' práve pre nich mal rozbúrené vnútro, že odsúdil nevinného. Oficiálne sa už informoval o Ježišovej smrti a nechcel sa znížiť tak hlboko, že by urobil krajné opatrenia a dal cisárovými vojakmi strážiť mŕtveho Žida. Strážte si! - povedal. „Oni šli a hrob zabezpečili: zapečatili kameň a postavili stráž.“ (Mt 27, 66)

V dejinách sveta poznáme nejeden hrob privalený kameňom a strážený vojenskou strážou na znak cti. No len jediný hrob v dejinách bol strážený z obavy, aby mŕtvy nevstal. Bol to Kristov hrob. Vojaci so zbraňou v ruke pri ňom stáli v pozore tri dni. Židia trpeli v obave a neistote. Prečo? Aby mŕtvy nevstal a nezačal hovoriť? Vedeli, že Ježiš je skutočne mŕtvy, a neverili, že môže ožiť. A predsa ho strážili! Pred Pilátom povedali, že „ten zvodca“ ešte zaživa vyhlásil: „Po troch dňoch vstanem z mŕtvych.“ Žiadosťou o stráž mali veľkňazi na mysli viac Ježišove slová než obavu, že ho apoštoli ukradnú. Báli sa Ježišových slov, hoci ho nazvali zvodcom. Preto zapečatili kameň a postavili